

ΑΠ' ΤΑ ΠΑΡΑΠΟΝΑ,,

Στὴν Δεσπ. Α. Βλ.

I

ΠΡΟΣ Τ' ΑΣΤΕΡΙΑ...

Κάποιοι καινούργιοι δορίζοντες
κάποιοι καινούργιοι κάμπι,
ἀνοιξες καὶ μαγιάπριλα
χαράματα καὶ θάμψη
σιὸ διάβα Σου ξανοίγονται.

Καὶ σιῶν στοιχιῶν τὸ πάλεμμα
καὶ σιῶν ὁρμῶν τὴ ζάλη
κάποια γαλήνια θάλασσα
κι' ἀπάεμο ἀκρογιάλι
σιὰ μάτια μου ξαπλώνεται...

Πόσ' ὁ φτωχὸς λαχτάρισα
τῆς θάλασσας τὰ πλάγια,
πόσ' ὁ φτωχὸς λαχτάρισα
τὰ γαλανὰ Σου μάτια
τὸ πλάνο Σου χαμόγελο!

Ὅλ' οἱ κρυμμένοι πόθοι μου
σιτὴν ὄψη σου ξανοίγουν,
σιὸ λιγερό Σου ἀνάστημα
συμπλέκονται καὶ σμίγουν
ὅλα τ' ἄγνὰ μου τὰ ὄνειρα...

Καὶ μὲ λαχτὰρ' ἀπλώνοντας
σὲ Σὲ τὰ δυὸ μου χέρια,
μὲ νέα ὁρμὴ καὶ δύναμι
ὕψωνω πρὸς τ' ἄστέρια
τὸ ταπεινὸ μου μέτωπο...

II

ΕΝΑΣ ΥΜΝΟΣ

Πόσ' ὁ φτωχὸς ἐπέφερα
καὶ ὑποφέρω ἀκόμα,
πόσες νυχτιὲς ἐπέρασα
οπαράζοντας σιὸ σιρῶμα
μὲ τὴ σκληρὴ Σου θύμησι!

Μὰ σὺ περὶ περὶ φανή
καὶ ξέννοιασθὲ ἀντικρὺ μου
χωρὶς καὶ νὰ φανιάζεσαι
ποιὰ μπόρα σιτὴ ψυχὴ μου
οηκῶνεις μ' ἕνα βλέμμα σου.

Τὰ δάκρυα ὅπου σκόρπισα
σι' ἀνάλαφρά σου ἀχνάρια
εἶναι τὰ πειδ' αἰμίμητα
κι' ἀχνὰ μαρογαριάρια
ποῦ σιὸ λαιμό σου στέκουνε...

Μὲ τὸ βουβὸ μαρτύριο μου
καὶ τὸν κρυφὸ μου πόνο
ἕνα βωμὸ θεώροτο
ἕνα μεγάλο Θρόνο
σιτὴν ὁμορφίᾳ σου ἐσιύλωσα.

Καὶ γέροντας τὸ γόνα μου
σιὸ σκαλοπάτι χάμου,
ψάλλω ἕναν Ὑμνο ἀθάνατο
σὲ σένα, Ρήγισσά μου,
ποῦ παίζεις μὲ τὸν πόνο μου...

Γ. ΣΑΓΙΑΞΗΣ

ΤΑ ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΘΕΑΤΡΑ

Θιάσος Κυβέλης

Ἡ *Βρυσοῦλα*—διατεῖ δὲν ἐπροτιμήθη ὁ πολὺ ὤ-
ραιότερος καὶ κυριολεκτικώτερος τίτλος «Ἡ μικρὰ
πηγὴ» ;—τοῦ Μπαράκο εἶναι ἓν ὠραιότατον δραμα-
τάκι, πολὺ ψυχολογημένον, αἰσθηματικὸν καὶ μὲ θαυ-
μάσιον διάλογον. Βρυσοῦλα, μικρὴ πηγὴ χαρῆς καὶ
ἐμπνεύσεως εἶνε ἡ Τερέζα, μία ταπεινὴ καὶ ἥσυχη
γυναῖκα ἐνὸς ποιητοῦ, τοῦ ὁποῦ οὐδ' ἐγνώσμος καὶ ἡ
φιλοδοξία εἶνε πολὺ ἀνώτερα τῶν στίχων του. Ἡ
Τερέζα εἶνε ἀφοσιωμένη εἰς τὸν ἄνδρα της, ὑποτάσ-
σεται εἰς κάθε ἰδιοτροπίαν του, ἀλλ' αὐτὸς τὴν μετα-
χειρίζεται περιφρονητικῶς, ἐλκυσθεὶς ἀπὸ τὸν πλου-
τον μιᾶς πριγκηπίσσης μυστηριώδους, ἥτις καὶ κατα-
κτᾷ τὸν φιλόδοξον καὶ ἐπιπόλαιον ποιητὴν.

Ἡ Τερέζα ἀντιλαμβάνεται τὴν συζυγικὴν ἀπι-
στίαν καὶ ὑρίσεται ἐν σιγῇ τὸ μαρτύριον. Ὁ ποιη-
τὴς χάριν τοῦ ἔρωτος τῆς πριγκηπίσσης ἐκδιώκει
τῆς οἰκίας τὴν ἀγαθὴν καὶ ἀφοσιωμένην γυναικοῦλα
του, ὁ διωγμὸς δ' αὐτὸς τὴν κάμνει νὰ χάσῃ τὸ λο-
γικόν της. Ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ πριγκηπίσσα εἶχε
κλέψει τὴν περιουσίαν ἐνὸς φρυλακισμένου, ὅστις ἐ-
λευθερωθεὶς ἀποκαλύπτει τὸ μυστικόν, ἡ πριγκηπί-
σσα εἶνε ἤδη πτωχὴ, ὁ ποιητὴς ἔχασε κάθε ἐμπνευσιν
καὶ ζητεῖ μετανοῶν εἰς τὴν τρελλὴν πλέον γυναῖκα

του τὴν ἀπολεσθεῖσαν χαράν. Ἀλλὰ δὲν τὴν εὐρί-
σκει ἡ τρελλὴ εἰς μίαν στιγμὴν ποῦ ὁ ἄνδρας της
κοιμᾶται, ἐξορμᾷ ἐκ τοῦ δωματίου καὶ αὐτοκτονεῖ
πίπτουσα εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἡ συγκινητικωτάτη αὐτὴ ὑπόθεσις ἐκτυλίσσεται
εἰς σκηνὰς ἐνδιαφερούσας, εἰς ἃς μετέχει καὶ ἕνας
συμπαθητικὸς τύπος, ὁ Βαλεντίνος, ἐξάδελφος τοῦ
ποιητοῦ, κυφός, ὅστις συμπονεῖ τὴν ἀτυχὴ σύζυγον,
προσπαθεῖ δὲ νὰ ἐπαναφέρῃ τὸν οὐζυγον εἰς τὸ καθή-
κον, ἂν καὶ ἀγαπᾷ τὴν Τερέζαν.

Ἡ κ. Κυβέλη ὑπέροχος ὡς Θηρεσία. Ὁ κ. Βεάκης
ὡς ποιητὴς πολὺ καλὸς, ἀριστος δὲ ὁ κ. Οἰκονόμου
ὡς Βαλεντίνος. Ὁ κ. Παρασκευᾶς παρουσίασε ἕνα
τύπον γέροντος ἐπαίτου μὲ ἀξιοζήλευτον ἐπιτυχίαν.

Ἐν τῇ ἐτησίᾳ παραστάσει τῆς Ἑταιρείας τῶν
Θεατρικῶν συγγραφέων ἐδόθησαν τρία πρωτότυπα
μονόπρακτα. Ἡ *Πραγματικότης* τοῦ κ. Παξινοῦ,
θεατρικὸν παίγνιον, ἀρκετὰ πρωτότυπον. Ἐνας οἰκο-
γενειάρχης ἐπιστρέφει εἰς τὸ σπίτι του μεθυμένος.
Ἀποκοιμᾶται καὶ βλέπει ἐν ὀνείρῳ ὅτι καταστρέφεται
οἰκονομικῶς. Ὅ,τι βλέπει ἐν ὀνείρῳ ἀναπαρίσταται ἐπὶ
σκηνῆς, καταλαμβάνεται ἀπὸ ἐφιάλτην, ὅταν δ' ἐξυπνᾷ
ἐπανευρίσκει τὴν εὐτυχὴ πραγματικότητά. Σκηνη-

κῶς θὰ ἦτο προτιμότερον, διὰ νὰ ἐννοηθῇ καλλιτέ-
ρον τὸ ὄνειρον, ἀγὶ νὰ ἔσβυναν τὰ φῶτα, νὰ ἐπι-
πτεν εἰς διαφανὲς πέπλος, ὅπισθεν τοῦ ὁποῖου νὰ
ἐπαίχτο τὸ ὄνειρον.

Τὸ δευτερον ἔργον ἦτο ἡ «**Τραγωδία τῆς ἑήλειας**»
ἔμμετρον, τοῦ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Λαέρτης Λάρινης
κρυπτομένου ἀντιπλοῦρχου κ. Κ. Ἀθανασιάδου. Εἶναι
ἐμπνευσμένον ἀπὸ τέσσαρας στίχους τοῦ Δάντου, εὐ-
ρισκομένους εἰς τὸ Ποιητικὸν δι' ὃν ἀφηγεῖται τὸ
μαρτύριον τῆς Πίας. Ὁ συγγραφεὺς τὸ θέμα ἀνεπα-
ρέστησε μὲ πολλὴν δραματικότητα, ἀλλὰ καὶ ρωμαντι-
κόν, ὃν ἐπέτεινε ἡ γραφικὴ, σχεδὸν ἰδεώδης ἐμφά-
νισις τῆς κ. Κυβέλης ὡς Πίας. Τὸ ἔργον ὑπενθυμίζει
τὴν «Φλωρεντίνην τραγωδίαν» μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι
κατὰ τὴν μονομαχίαν δὲν φρονεῖται ὁ ἔραστής ἀλλ'
ἡ Πία, παρεμβαίνουσα μεταξὺ τῶν διαξιφισμένων,
συζύγου καὶ ἔραστοῦ. Καίτοι εἶναι τὸ πρῶτον ἔργον
τοῦ κ. Ἀθανασιάδου, ἔσχε μεγάλην ἐπιτυχίαν· εἶνε
καλλιτέρον ὅλων τῶν τελευταίως παιχθέντων μονοπρά-
κτων. Οἱ στίχοι τοῦ ὁρατοῦ αἰσθητικῶς, ρέοντες,
ἁρμονικοί, καὶ περισσότερο: λαξευτοί, διαπνέον-
ται ἀπὸ μίαν ποιητικὴν δροσίαν, ἀλλὰ καὶ δραματι-
κότητα.

Τὸ τρίτον ἔργον, ἡ «**Τιμὴ τοῦ Γιώργου**» κωμῳδία
τοῦ κ. Θ. Συναδινού, ἦτο ἀρκετὰ ζωηρόν, μὲ ἔξυπνες
σκηνές. Χαριτωμένον ἦτο τὸ τέλος μὲ τὸν συναγεῶ-
μὸν ὅλων τῶν προσώπων εἰς τὴν γκαρσονιέραν ἐνδὸς
ἀτυχοῦς ἀλλ' ἀπαθοῦς ἔραστοῦ, ὃν μετὰ πολλῆς ἐπι-
τυχίας ὑπεδύθη ὁ κ. Λεπενιώτης. Ἦτο ἀπὸ τοὺς προ-
σφιλεῖς του ρόλους.

Μὲ ἀρκετὴν ἐπιτυχίαν ἐδόθη ἡ «**Δορίνα**», τὸ ὁρατὸν
ἔργον τοῦ Ροβέρτου, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς εἰς τὸν κινημα-
τογράφον ἐμφανίσεως τῆς Μενικέλι ὡς Δορίνας. Τὸ
ἔργον ἐπαίχθη μὲ εὐσυνειδησίαν. Ἡ κ. Κυβέλη
ἔδειξε πολλὴν τέχνην. Ὁ κ. Βεάκης ἀπέδωσε τὸ δῶ-
κολον μέρος του μὲ πολλὴν φυσικότητα. Οἱ κ.κ. Πα-
παγεωργίου καὶ Αεπενιώτης ἔπαιξαν μετρίως.

Ἡ «**Ξανθὴ στὸ σπῖτι τῶν ἐταίρων**» εἶνε κωμω-
δία ἀρχαϊκῆς ὑποθέσεως τοῦ Ριοπέν, υἱοῦ τοῦ ἐπι-
φανοῦς συγγραφέως, παιχθεῖσα πρὸ δεκαετίας εἰς τὸ
Παρίσι ἀκατάλληλος ὅχι διὰ δεσποινίδας, ἀλλὰ καὶ
διὰ κυρίας πολὺ προχωρημένης ἡλικίας. Εἷς τινα
σημεῖα φθάει μὲχρι χυδαιότητος. Δύο μόνον μέρη
εἶνε ἄξια προσοχῆς. Ὁ ὕμνος τῶν Χαρίτων (ὑπὸ τὸν
ὄρον νὰ λησμονήσωμεν τὰς ὑποδυθείσας τὰς Χάρι-
τας) πρὸς τὸν Ἑρωτα, μὲ ὑπόκρουσιν ἀπὸ τῶν παρα-
σκηνίων, καὶ ὅστις ὕμνος ἀποτελεῖ τὸν πρόλογον, καὶ
τὴν ἀφαίρεσιν τῶν πέπλων ὑπὸ τῆς Ξανθοῦς, μία
σκηνὴ ποιητικὴ μὲ ὁραίους στίχους. Ἐλείπεν ἐννοεῖται
τὸ entourage κιθαρωδῶν, αὐλητῶν κλπ. Μόνον Djem-
ma τις ἐχόρευσε γυμνόπους. Ἡ μετάφρασις ἐγένετο
ἀπὸ τὸν κ. Λεπενιώτην ὅστις μὴ ἀρκεσθεὶς εἰς τοῦτο
ὑπεδύθη ἕνα ἔφηρον καὶ ἔπαιξε ὅπως καὶ εἰς τὸν «**Βα-
πτιστικὸν τῆς κυρίας**». Ὁ κ. Παρασκευᾶς πάντοτε
καλῶς εἰς τοὺς γεροντικούς ρόλους. Ἡ κ. Κυβέλη
πολὺ εὐμορφῇ. Διὰ τὰς ἐμφανισθείσας ὡς ἐταίρας,
κρεῖττον ἢ σιγῇ.

Θίασος Κοτοπούλη.

Τρία Γαλλικὰ ἔργα κατὰ μετάφρασιν ἐδόθησαν διὰ
πρώτην φοράν, τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου. Ὁ «**Τυχο-
ώκτης**» τετράπρακτον δράμα, ἀπὸ τὰ ὁραιότερα

καὶ λεπτότερα τοῦ Ἀλφρ. Καπύς, ἡ «**Κούνια**» τοῦ
Μπριέ, χαριτωμένον δραματάκι καὶ μία κομεντί
πλήρης αἰσθημάτων τοῦ συγγραφέως τῆς «**Μονιάρτης**»
Πιερ Φρονταί, ἡ «**Blanche Cabine**» ἐξελληνισθέντος
τοῦ τίτλου εἰς «**Χαϊδεμένο**». Τὸ ἔργον πλέκεται περὶ
τὴν σημερινὴν ζωὴν, μὲ πρωταγωνιστοῦντα πρόσω-
πα ἐν ἐρωτευμένον ζεύγος—μία γκριζοτοῦλα καὶ ἕνας
ζωγράφος—καὶ μὲ μίαν ἀπιστίαν· τὸ ἔργον συνεκί-
νησεν ἰδίως εἰς τὸ τέλος.

Τρία μονόπρακτα τοῦ κ. Ἐπ. Βαλσαμίκης ἐδόθη-
σαν διὰ μίαν ἑσπέραν μόνον. Οἱ «**Δύο Πιερότοι**» ἔμ-
μετρον εἰδύλλιον μὲ μίαν θελκτικὴν ἐμφάνισιν ὡς
κολομβίνας τῆς δ. Κοτοπούλης ἥτις ἀπήγγειλε χαριτω-
μένα τοὺς λυρικοὺς στίχους, ἡ «**Παγὶς**» ρεαλιστικὸν
ἀστυνομικὸν δράμα ὑπενθυμίζον τὸ παντομιμικὸν
«**Χέρι**», ἡ «**Κυρία μὲ τὰς... ἀμελείας**», οἰκονομολογικὴ
διάλεξις μὲ κονφερανσιὲ τὸν κ. Χρυσομάλλην, ὅστις
ἐσορῆσε πολὺ γέλωι. Καλλιτέρον ἦτο τὸ πρῶτον,
διὰ τὴν λεπτότητα καὶ εὐμορφίαν του.

«**Χαμένοι στὸ σκοτάδι**» δράμα τοῦ Μπράκο. Μιά
ἀπὸ τὰς μεγαλειτέρας ἐπιτυχίας τοῦ θιάσου τῆς δ.
Κοτοπούλης. Ἔργον ρεαλιστικόν, μὲ δύναμιν καὶ ποι-
ήσιν συγχρόνως, μὲ μίαν ψυχολογίαν λεπτὴν καὶ
κοινωνικὴν παρατήρησιν. Μιά ἀλῆτις καὶ ἕνας τυ-
φλὸς μουσικὸς εἶνε οἱ χαμένοι στὸ σκοτάδι, τὸ ὅποιον
ἀντιπροσωπεύουν οἱ κακοὶ ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι κι-
νοῦνται γύρω των. Σκοτάδι ψυχικὸν καὶ σωματικόν.
Ὁ τυφλὸς μουσικὸς φεύγει ἀπὸ μίαν ταβέρναν ὅπου
τὸν κακομεταχειρίζονται καὶ συνδέει τὴν τύχην του
μὲ μίαν μικρὰν ἀλήτιδα, τὴν Παολίναν, τὴν ὁποίαν
κακομεταχειρίζεται ἕνας ἀστυνομικὸς. Εἰς τὴν β'.
πράξιν ἀλλάσσει ἡ σκηνογραφία· μία παρένδεισις ἀσύν-
δετος. Ἀποθνήσκει κατόπιν ἀμαρτωλῆς ζωῆς ὁ πα-
τέρας τῆς κόρης, ἐν μέσῳ γυναικῶν αἱ ὁποῖαι τὸν
ἐξεμεταλλεύοντο, βασανιζόμενος εἰς τὰς τελευταίας
του στιγμὰς ἀπὸ τὴν σκένῃν, τί ἀπέγινεν ἡ κόρη του
—καρπὸς ἐνόχου ἔρωτος. Εἰς τὴν τρίτην πράξιν κα-
τορθῶνουν διὰ ψυχολογικῆς βίας, μία ξελογιάστρα
καὶ ἕνας ἐκβιαστής νὰ ἀποσπάσουν ἀπὸ τὸν μουσι-
κὸν τὴν Παολίναν, ἡ ὁποία εἶχεν ἤδη νοικοκυρευθῇ.
Ἐπέρασαν ἤδη ἐπὶ ἔτη καὶ ἔμαθε νὰ τραγου-
δῇ συνοδεύουσα τὸν τυφλὸν μουσικόν, ὅστις μένει
μόνος μὲ τὸ βιολί του, ἐνῶ σβύνει ἡ λαμπὰς ἡ ὁ-
ποία τὸν ἐθέρμαιγεν εἰς τὴν δυστυχίαν του—ἡ ἀγνὴ
κόρη ἡ φεύγουσα διὰ νὰ μὴ πάθῃ κακὸν ὁ προστά-
της τῆς ἀπὸ τοὺς ἐκβιαστάς.

Ἡ δ. Κοτοπούλη ὡς Παολίνα ὑπῆρξεν ὑπέροχος
διὰ τὴν φυσικότητα τῆς ὑποκρίσεως, ἰδίως εἰς τὴν α'.
πράξιν καὶ εἰς τὴν μπαλλάνταν τοῦ Σπουργιτιοῦ. Ὁ κ.
Μυράτ ὑπεδύθη τὸν τυφλὸν μουσικόν μὲ ἐξαιρετικὴν
ἐπιτυχίαν καὶ ψυχολογίαν, ὁ δὲ κ. Βονασέρας ὑπέρο-
χος ὡς ἐτοιμοθάνατος, ὑπενθυμίσας τὸν ἀφάριστον ρό-
λον τοῦ, ἐπίσης ἀγωνιῶντος, ἔραστοῦ εἰς τὴν «**Ζωμ-
πιρί**». Ἀλλὰ καὶ τὰ ἄλλα πρόσωπα, ὡς ὁ κ. Παλμύ-
ρας ὡς πανδοχεὺς καὶ ἡ κ. Χ. Ταβουλάρη ὡς ἐκμαυλί-
στρια ἐχαρακτήρισαν πολὺ καλὰ τοὺς τύπους, οὓς ὑ-
πεδύθησαν.

—Χάριν τῶν Ἀπόκρεω ἔγραψε προχείρως μίαν δι-
πρακτον Ἀπόκρηάτικην Ἐπιθεώρησιν ὁ κ. Πολ. Δη-
μητρακόπουλος, τὸ «**Καμπαρέ**». Εἰς τὴν α' πράξιν
σατυροῦνται ἡ θεατρικὲς πρόβες ἐκ τοῦ φυσικοῦ, μὲ
τὰ πραγματικὰ ὀνόματα τῶν ἡθοποιῶν τῶν θεάτρου

Κοτοπούλη. Γίνονται αἱ δοκιμαίαι τοῦ «Καμπαρέ» καὶ προβάρονται διάφορα νούμερα, ὡς οἱ Μπεμπέδες, ἡ Γερωντοκόρες, αἱ ὑποδύονται ἄνδρες, καὶ οἱ Κοκορίκοι. Δὲν λείπει οὔτε ὁ καφετζῆς τοῦ θεάτρου. Εἰς τὴν δευτέραν πρᾶξιν ὅλος ὁ θίασος πηγαίνει εἰς τὸ Cabaret μετημιρσεμένους καὶ ἐμφανίζονται πιερότοι, κολομβῖναι, ὁ κ. Μιράτ ὡς Γελωτοποιός, ὁ κ. Χρυσομάλλης ὡς Λίνα Καβαλλιέρη, ὁ Παλμύρας ὡς ποιητῆς τοῦ κάρρου. Ἡ δ. Νώτα Λάσκαρη πεταχτὴ καὶ ζωηροτάτη εἰς ὅλα τὰ νούμερά της. Κατὰ τὴν παράστασιν διεξήγετο ἀνθοχαρτοπόλεμος.

— Ἡ δ. Κοτοπούλη ἐγκαίνισα ἀπογευματινὰς φιλολογικὰς Πέμπτας ἔδωκε σειρὰν παραστάσεων μὲ τὰ ὠραιότερα ἔργα τοῦ δραματολογίου της.

Δημοτικὸν θέατρον.

«**Διπλὴ φωτιά**». Πατριωτικὴ ὄπερα-κωμικὴ. Λιμπεττό Π. Δημητρακοπούλου. Μουσικὴ Δ. Λαυράγκα. Ἡ ὑπόθεσις στρέφεται περὶ τὸν διεξαγόμενον ἐν Μακεδονίᾳ κατὰ τῶν Βουλγάρων ἀγῶνα. Ἡ νεᾶνις Κρινιώ, τῆς ὁποίας ὁ ἐραστής, ἀρχιτυμπανιστής, πληγῶνεται, λαμβάνει τὸ τύμπανον καὶ σπεύδει εἰς τὴν μάχην, ἐξ ἧς ἐπιστρέφει νικητρία, μνηστευομένη τὸν ἀγαπημένον της. Ἡ μουσικὴ, ἀντιθέτως πρὸς τὸ λιμπεττό, πολὺ ἐπιτυχής. Τὰ περισσότερα μέρη ἤρσαν. Αἱ romances εἶνε γραμμέναι μὲ πολὺν λυρισμόν. Ὁ τοιγάνικος χορὸς τῆς α' πράξεως, τὸ ἱεραμέτζο τῆς γ' πράξεως— τὸ μοναδικόν, διότι αἱ ἄλλαι πράξεις δὲν εἶχον— ὡς καὶ τὸ φινάλε τῆς γ' πράξεως, ἦσαν τὰ καλλίτερα μέρη. Ἡ ἐνορχήστρωσις ἀρίστη. Ἡ ἐκτέλεσις ἐπιμελελημένη. Ἡ κ. Ἀφενιάκη ὡς Κρινιώ εἶχε μίαν ὥραιαν ἐμφάνειον καὶ ἐτραγουδῆσε πολὺ καλά, ἰδίως εἰς τὸ ντουέττο μὲ τὸν σύζυγόν της. Ἡ σουβιά Μόξερ καὶ Φιλίπιδου, τὸ τραγουδι τῆς κ. Βασιλακῆ ὡς Ἀτσιγγάνας ἐξετελέσθησαν λίαν ἐπιτυχῶς. Ὁ κ. Τριχᾶς ἔδωκεν ἕνα χαριέστατον τύπον ἐρωτομανοῦς διδασκάλου τοῦ Βουλγάρου συνταγματάρχου ἢ σκηνῆς ἀτυχῆς. Τὸ μπαλέττο καλόν.

Βασιλικὸν θέατρον

ὑπὸ τῶν διπλωματούχων τοῦ Ῥαδείου θὰ δοθῇ σειρὰ παραστάσεων. Μετὰ τὴν ἐπανάληψιν τῆς Μηδεΐας, ἡ δ. Α. Κοτσάλη μετὰ τοῦ κ. Ο. Κοντογιάννη ἔδωσαν παράστασιν εἰς τὸ Βασιλικὸν θέατρον μὲ τρία μονόπρακτα, συμπράξει μαθητῶν τῆς Δραματικῆς σχολῆς τοῦ Ῥαδείου. Ἐπαίχθη ὁ «Φίλος» τοῦ Πράγα, ὅχι ὅμως μετὰ τῆς λεπτότητος μεθ' ἧς ἐπαίχθη πέρυσι ὑπὸ τῆς δ. Τζούλιας Ἀμπελά. Ὁ κ. Κοντογιάννης μὲ τὴν βαρεῖαν μελοδραματικὴν φωνὴν καὶ ἡ δ. Κοτσάλη μὲ καταφανὴ τὴν διδασκαλίαν τῆς Δρ. Σχολῆς δὲν ἔπαιξαν μὲ τὴν φυσικότητα καὶ ψυχολογίαν, ἣν ἀπαιτεῖ τὸ ὥραϊον ἔργον. Εἰς τὰ ἄλλα δύο ὅμως ἔργα, ἡ ἐπιτυχία ἦτο σημαντικὴ. Εἰς τὴν χαριτωμένην Ρωσικὴν κωμωδίαν «Ἄλλη ἀντ' ἄλλης» τοῦ Βλάσκιν ὁ κ. Κοντογιάννης ἔπαιξε ἕνα ρόλον, ὁ ὁποῖος τοῦ προσηρόζετο πολὺ. Ἀφελέστατος, προεκάλει συχνὰ τὴν θυμυδιάν. Ἡ δ. Κοτσάλη ὡς κόμησσα, ἂν καὶ ὁ ρόλος της ἦτο περιωρισμένος καὶ διὰ τοῦτο πολὺ δύσκολος εἰς ὑπόκρισιν, ἔδειξε πολλὴν τέχνην. Ἡ ὑπόθεσις εἶνε ἀπλῆ, ἀλλὰ διὰ τοῦτο καὶ ἀπαιτοῦσα λεπτὴν ὑπόκρισιν. Εἰς μεμνηστευμένον φεύγει ἀπὸ τοῦ σπῆι του δι' ἐπείγουσαν ὑπόθεσιν ἀφίνει δὲ ἕνα φίλον ἐπιπόλαιον γλεντζέν νὰ ὑποδε-

χθῇ μίαν ἐρωμένην του, γυναῖκα τοῦ ἱπποδρομίου. Ἀλλ' ἀντ' αὐτῆς ἔρχεται ἡ μνηστὴς του, ὁ ἀντικαταστάτης νομίζει ὅτι αὐτὴ εἶνε ἡ γυναῖκα τοῦ ἱπποδρομίου, ἐκ τῆς παρανοήσεως δ' αὐτῆς ἀποκαλύπτει χωρὶς νὰ θέλῃ τὴν ἀπιστίαν τοῦ φίλου του καὶ ἐπέρχεται ἡ διάλυσις τοῦ συνοικεσίου. Ἐπαίχθη ἐν τῷ συνόλῳ πολὺ καλὰ. Τὸ τρίτον μονόπρακτον, ἦτο Ἱταλικὴ φάρσα «**Τὰ κίτρινα γάντια**» παιχθεῖσα μὲ πολὺ μπρίο. Ὁ κ. Κοντογιάννης καὶ ὁ κ. Σακελλαρίου ὡς ἀπόστρατος ἀξιωματικὸς ἔπαιξαν τοὺς δύο κυριωτέρους ρόλους μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν.

Κατὰ τὴν δευτέραν παράστασιν τῶν διπλωματούχων ἐπαίχθη ὁ «Διαβάτης» τοῦ Κοππὲ κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Ν. Δαμιανοῦ μὲ ἀρμονικὴν εἰς εὐγένειαν ἐμφανίσεως συμπράξιν τῶν δεσπ. Μπενηψάλτη καὶ Ζερβού, καὶ ἡ παλαιὰ κωμωδία τοῦ Κορομηλά ὁ «Πετενός». Διὰ ὅμως αὐτὴ ἡ ὀπισθοδρομικότης εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν ἔργων;

Θεατρικαὶ εἰδήσεις.

Εἰς ἐκτάκτους παραστάσεις ἐδόθησαν νέα ἔργα, εἰς τὴν τιμητικὴν τῆς κ. Νίτσας Ρόκου τὸ δράμα «Κοντὰ στὸ χαράκωμα» τοῦ κ. Β. Ἡλιάδου, τῆς δὲ κ. Περίδου ἡ κωμωδία ὁ «Κύριος Πεταλούδας». Ἐπίσης ἐπαίχθη ὁ «Ψυχικὸς γάμος» τοῦ κ. Θ. Ποταμιάνου.

— Ἐν Πάτραις ἐπαίχθη ἐν ἑσπερίδι ἐν δραμάτιον τοῦ κ. Μ. Ἀθανασίου «Χωρὶς δεσμά» καὶ μία κωμωδία τῆς κ. Δειδρινού «Ἀγνή».

— Τὸ Ἑλλ. μελόδραμα παίζει ἐν Κερκύρᾳ ἱκανοποιητικῶς. Ὁ θίασος τῆς Ἐνκὲλ ἀφοῦ ἔκαμε συνεχεῖς θριαμβευτικὰς παραστάσεις εἰς τὴν Σύρον, ἐπανήλθεν. Ἡ ὀπερέττα τῆς κ. Ἀφεντάκη θριαμβεύει εἰς Θεσσαλονικίαν.

— Ἐν Πειραιεὶ παρεστάθη νέον ἔργον ἡ «Ξελογιάστρα» κοινωνικὸν δράμα τοῦ δικαστοῦ κ. Σ. Ἀλφαρά.

— «Τὸ Καρναβάλι τοῦ 1917» παρεστάθη διὰ 237ην φορὰν μὲ πρωταγωνίστριαν τὴν κ. Ἀβραμίδου καὶ μὲ τὸν ἀνεξάντλητον κ. Βιλλάρ.

— Ἐν Λονδίνῳ, εἰς τὸ ἀριστοκρατικὸν θέατρον «Σαὶν Τζαϊμς» ἐπαίχθη νέον ἔργον τοῦ κ. Ν. Λαμπελέτ, ὁ «Πρίγκιψ Βαλεντίνος», ὄπερα κωμικὴ. Ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἔργου ἀρκετὰ ἐξυπνὴ, ἐξελλίσσεται γοργή, μὲ λεπτότητα καὶ τέχνην, — προσόντα ἀπαραίτητα διὰ τὴν Ἀγγλικὴν σκηνὴν. Τὸ θέμα τοῦ λιμπεττό, γραφέντος ὑπὸ Ἀγγλοῦ δημοσιογράφου, δὲν εἶνε πρωτότυπον, ἀλλὰ ἀναπτύσσεται μὲ πρωτοτυπίαν ἐν ταῖς λεπτομερείαις. Εἰς μίαν φανταστικὴν χώραν ὁ θρόνος ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς γεννήσεως ἄρρενος διαδόχου. Ὁ θεῖος τοῦ μελλογεννήτου Ἀντιβασιλεὺς διὰ νὰ διατηρήσῃ τὸν θρόνον, πείθει τὸν ἱατρὸν τῆς Αὐλῆς νὰ βεβαιώσῃ ὅτι τὸ νεογέννητον θῆλυ εἶνε ἄρσενικόν. Ὁνομάζεται Βαλεντίνος καὶ ἀνατρέσεται ἀπομονωμένος, διδασκόμενος ὅτι εἶνε ἄρρην. Ὅταν ἔγεινε δέκα ἐπτὰ ἐτῶν, ἔρχεται μήνυμα ἀπὸ ἐν γειτονικὸν βασίλειον «Ἡ μᾶς δίδετε ὡς σύζυγον τῆς Βασιλίσσης τὸν Βαλεντίνον ἢ οἷς κηρύττομεν τὸν πόλεμον». Ὁ Ἀντιβασιλεὺς βλέπων ὅπως δῆποτε χανόμενον τὸν θρόνον, συναινέει ὁ γάμος γίνεσθαι. Ὁ Βαλεντίνος προσπαθεῖ νὰ ξεφύγῃ ἄλλ' ἐπὶ τέλους γίνεται ἡ ἀποκάλυψις ὅτι εἶνε κόρη, ἡ νεόνυμφος Βασίλισσα φρίττει πρὸ τῆς ἀποκαλύψεως. Ὁ Βαλεντίνος ἅμα ἔμαθε τὸ φῦλον του περιχωρῆς ἐναγκαλιζεται ἕνα χωριατόπουλο, ποῦ ἀπὸ παιδὶ τὸ ἀγαποῦσε μυστικά.

Ἡ μουσικὴ ἤρесе πολὺ εἰς τὸ ἀγγλικὸν κοινόν. Ἐκρίθη ὡς ζωηροτάτη καὶ πρωτότυπος. Ἐχει πολλὸν ἀπὸ ἄριες καὶ μοτίβα χαρούμενα. Τὰ χορικά εἶνε ὡραιότατα, δύο δὲ ἰντερμέτζα ἡμποροῦν γὰρ παραβληθῶν πρὸς τὰ καλλίτερα τοῦ εἵδους τούτου. Τὸ χωρηιατόπουλο λέγει περιπαθέστατα τραγούδια, χαριτωμένος δὲ εὐθυμὸς τύπος, ὁ τοῦ Ἀντιβισιέως. Ὁ πολὺς κριτικὸς τῶν «Κυριακάτικων Τάϊμς» Γκράϊν γράφει διὰ τὸν «Βιλεντίνον»: Εἶνε μία ἀπόλαυσις γὰρ ἀκούσῃ τις τὴν μουσικὴν αὐτήν, ἥ ὁποία εἶνε ὅλη τέχνη καὶ ἔμπνευσις. Ὁ κ. Λαμπελέτ προσέρχεται ἀπὸ τὴν χώραν τοῦ Ὀδυσσεὺς καὶ ὡς ἐκ τούτου ἡ φαντασία του εἶνε φυσικὸν χάρισμα. Γνωρίζει προσέτι τὴν ἄξιαν τῆς ἐνορχηστρώσεως καὶ εἰξεύρει καλὰ τί ἀρέσει εἰς τὸ κοινόν. Ὑπάρχουν καὶ ρωμάντζες καὶ μερικά βάλς ποῦ προσκολλῶνται εἰς τὴν μνήμην καὶ ἄθελα ψιθυρίζονται· τὸσον εἶνε αἱ μελωδίαι γέουσαι, ἐλκυστικαὶ καὶ εὐάρεστοι εἰς τὴν ἀκοήν.

Ἄλλος κριτικὸς ὠνόμασε τὸν κ. Λαμπελέτ ἄξιον διάδοχον τοῦ Σώλβαν τοῦ περιφήμου Ἀγγλοῦ ποιητοῦ κλασσικῶν κωμικῶν μελοδραμάτων.

Ὁ κ. Λαμπελέτ ἔλαβε προτάσεις ἀπὸ πλείστα μεγάλα ἐπαρχιακὰ θέατρα καὶ ἀπὸ τὸ Παρίσι.

— Κατὰ τὴν τελευταίαν συναντίαν τῆς ὀρχήστρας τοῦ Ὁδείου θὰ παιχθῇ ἐν μέρος μελοδράματος τοῦ κ. Δ. Μητροπούλου. Ὁνομάζεται «Βεατρίκη» ἐνεπνεύσθη ἀπὸ τὸ ὁμώνυμον ἔργον τοῦ Μαίτεργλιγκ, εἶνε δὲ τὸ πρῶτον μελόδραμα τὸ ὁποῖον ἔγραψεν ὁ νεαρὸς συνθέτης. Παιχθὲν ἦδη ὑπ' αὐτοῦ εἰς στενὸν κύκλον φιλομούσων ἐκρίθη εὐμενῶς.

— Εἰς Παρίσιους ἰδρῦθι νέον θέατρον, τὸ «Θέατρον τῶν Συμμάχων» μὲ σκοπὸν γὰρ γνωρίσῃ εἰς τὴν Γαλλίαν τὰ καλλίτερα ἔργα τῶν συμμαχικῶν κρατῶν. Τὸ πρῶτον παιχθὲν ἔργον ἦτο τὰ «Κόκκινα στάχνα», τετράπρακτον δραματικὸν ποίημα τοῦ Αἰκάρ. Ἑλληνικὸν ἔργον θὰ παιχθῇ ἄρα γε;

Ψ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ Ψ

ΕΙΚΑΣΤΙΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Τὴν ἔκθεσιν τῆς ὁμάδος ἡ «Τέχνη» ἐπεσκέφθησαν ὁ Βασιλεὺς καὶ ὁ κ. Πρωθυπουργός, ἐκφρασθέντες εὐμενῶς διὰ τὰς προόδους τῆς Ἑλληνικῆς Τέχνης. Ἦγοράσθησαν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐκθέσεως τὰ ἑξῆς ἔργα: Ἡ «Μελαγχολικὴ» τοῦ κ. Βυζαντίου ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Ταμπικοπούλου καὶ οἱ «Ξενύχτηδες» ὑπὸ τῆς κ. Φραντζῆ, τὸ Φρούριον Κερκύρας καὶ ἡ Παλαιοκαστρίτσα τοῦ κ. Κογεβίνα ὑπὸ τοῦ κ. Προβελεγγίου, ἡ Αὐτοπροσωπογραφία τοῦ κ. Λύτρα ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Ἰακωβίδου, ὁ «Χάρος» τοῦ κ. Παρθένου ὑπὸ τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῆς Συγκοινωνίας, Ὁ «κῆπος», ἡ «Χαρά» καὶ ἡ «Ἀμμονδιά» τοῦ κ. Περβολαλαράκη ὑπὸ τῶν κ.κ. Ν. Ἀθανασιάδου, Π. Παπαγεωργίου καὶ Ν. Ὁθωναίου, ὁ «Κηφισὸς» τοῦ κ. Στεφανοπούλου ὑπὸ κ. Καβαράκη, τὰ «Χιόνια» τοῦ κ. Φωκᾶ ὑπὸ τοῦ κ. Σ. Ἐμπειρίκου, ἐκ δὲ τῶν ἔργων τοῦ κ. Ὁθωναίου ἠγοράσθησαν ἡ «Θημωνιὴς» ὑπὸ τοῦ κ. Π. Καλλιγᾶ, τὸ «Θέρος» καὶ ἡ Σταχυολόγες ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Μιχαηλίδου, τὸ Ποτάμι ὑπὸ τοῦ κ. Σ. Ἐμπειρίκου, ὁ «Βάλτος» ὑπὸ τοῦ κ. Π. Τσουκαλᾶ.

— Ἐτερωτώθησαν οἱ διακοσμητικοὶ πίνακες διὰ τὸ μέγαρον τοῦ κ. Ἀντωνίου Ἐμπειρίκου. Ὁ κ. Γερασιώτης ἔξωγράφησε τὴν «Ἀποθέωσιν τῆς Δήμητρος», ὁ δὲ κ. Μαθιόπουλος τοὺς «Μύθους τῆς θαλάσσης» ἀμφοτέρω πλὴρῃ ἑλληνικοῦ φωτὸς καὶ χάριτος. Πρώτην φορὰν ἐν Ἀθήναις ἐκτελοῦνται ὑπὸ Ἑλλήνων ζωγράφων τοιαύτης πλυμεροῦς συνθέσεως *rap-naux décoratifs*. Ἰὸ μέγεθος τῶν εἰκόνων ἐμποδίζει ἀτυχῶς τὴν ἐκθεσίαν τῶν εἰς κοινὴν θέαν.

— Ὁ κ. Β. Μποκατσιάμπης ἐφιλοτέχνησε ὡραιότατην προσωπογραφίαν τῆς δεσποινίδος Βούρου.

— Ἡ κ. Ἀντ. Ἐμπειρίκου ἀνέθεσεν εἰς τὸν κ. Ἐπ. Θωμόπουλον τὴν ἐκτέλεσιν μεγάλου πίνακος με θέμα τὸν χειμῶνα. Ὁ καλλιτέχνης θὰ εἰκονίσῃ τὰ χιονισμένα βουνὰ τῶν Καλαβρῶτων.

— Αἱ συντεχνίαι Βόλου ἀπεφάσισαν τὴν ἰδρυσιν ἀνδριάντος τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ.

— Ὑπὸ τοῦ κ. Μῶσσον ἐξετέθησαν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ «Ἐλευθέρου Τύπου» τὰ σχέδιά του διὰ τὸν ἐξωρωϊσμὸν τῶν Ἀθηνῶν καὶ τὴν ἀνοικοδόμησιν τῆς Θεσσαλονίκης. Τὴν ἔκθεσιν ἐπεσκέφθη ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς.

— Αἱ διὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Καποδιστριαῖου εἰσφοραὶ ἀνῆλθον μέχρι 1 Μαρτίου εἰς δρ. 3,364.

ΜΟΥΣΙΚΗ

Ἡ δ-νις Ἀγγελικὴ Κοτσάλη καὶ ὁ κ. Σουλτσε ἐν μουσικοφιλολογικῇ προεσπερίδι δοθεῖση εἰς τὸ Βασιλικὸν Θέατρον, συνέδεσαν ἁρμονικῶς μουσικὰς συνθέσεις καὶ ποιητικὰς ἐμπνεύσεις. Ὁ κ. Σουλτσε ἔπαιξε τὸ *Concerto* τοῦ Μότσαρτ καὶ ἐπανάλαβε τὸ ὡραιότατον *Gonserto* τοῦ Μπρούκ, ἀναδειχθεὶς ἀριστοτέχνης εἰς τὸ λυρικώτατον *adagio*, τὴν *Berceuse* τοῦ Φωρὲ καὶ τὴν *Serenάτα* τοῦ Mlynarski. Ἡ δ-ις Κοτσάλη ἀπήγγειλε μὲ αἴσθημα, ὅπερ ὑπεροήθησεν ἡ καλῶς γυμνασμένη φωνὴ τῆς.

Ἐκ τῶν δύο ποιημάτων αἵτινα ἀπήγγειλεν, τὸ Ἑλληνικὸν ἢ «Ἐκλογὴ τῆς Ἑσθῆρ» τοῦ κ. Πολέμη σὲν ἦτο... ἐκλογὴ ἐπιτυχής. Τὸ Γαλλικὸν *L' Appel apres le combat* τῆς κ. Ροστάν ἦτο ἐπικαιρον. Ἀλλ' ἡ δ-νις Κοτσάλη τὴν τέχνην τῆς ἔδειξε εἰς τὸ τέλος τοῦ προγράμματος. Ὑπεδύθη διὰ τῆς φωνῆς τέσσαρα πρόσωπα εἰς ἀπόσπασμα τῆς «Ἀντείας» τῆς μεγαλοστόμου τραγωδίας τοῦ Σιέγκεβιτς, τῆς ἐξαχθείσης ἐκ τοῦ μυθιστορήματος τοῦ «*Suivons-le*». Ἐπαιξε μέρη τῆς Ἀντείας, τοῦ Ἰάγου συζύγου τῆς Ἀντείας, τοῦ Ποιητοῦ καὶ τοῦ Πιλάτου μὲ πολλὴν τέχνην καὶ ἑκφρασιν.

— Ἡ νεαρὰ διπλωματοῦχος τοῦ Ὁδείου, δεσποινὶς Θεοδώρα Σαμοῖλη εἰς τὴν πρώτην συναυλίαν ἦν ἔδωκε μετὰ τὰς σπουδὰς τῆς εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον